

Αρχαιολογικά φροντίσματα ὑπὸ Σ. Δραγούμη.

219

ἐν ιερῷ¹. 'Ο τοιοῦτος δ' ἐκαλεῖτο περιληπτικῶς ἀγνός, εὐσεβής ἢ ἀγαθός ἢ καὶ τὰ τρία. «Εἰς τὸ τέμενος εἰστείχειν εὐσέβεας (κενόν) δὲ μὴ εἰστείχειν μηδὲ προδότας» (αὐτόθι, ἀριθ. 117 σ. 303). — «Μηδενὶ ἔξεστω λιτέναι . . . πρὸν ἀν δοκιμασθῆ εἰ ἔστιν ἀγνός καὶ εὐσεβής καὶ ἀγαθός» (αὐτόθι ἀριθ. 47 σ. 147)². — «Τοῖς ἥρωσιν κατὰ τὰ δόξαντα θνώσαν . . . ποιο] συμένων³ τῶν ἀγαθῶν» (αὐτ. ἀρ. 35 σ. 104).

Καὶ μάρτυς τούτων ὑπέρτατος ὁ διπλοῦς γρηγορίους τῆς Πυθίας⁴:

A'.

'Αγνὸς εἰς τέμενος καθαροῦ, ξένε, δαίμονος ἔρχου ψυχῆν, νυμφάσιν νάματος ἀνθάμενος·
ῶς ἀγαθοῖς κεῖται βαῖη λιβάς· ἀνδρα δὲ φαῦλον οὐδε' ἀν διπλαῖς νύψαι νάμασιν 'Ωκεανός.

B'.

Τεράν θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν χρεώ· τῆς ἀρετῆς ἕψατο οὐδὲν ἀγός.
Οστις δ' οὐδὲν διτο, ἀπόστιχε: οὐδοτε γάρ σὴν ψυχὴν ἔκνήψει σῶμα διαινόμενον.

Τῶν τοιούτων ἀγαθῶν τῷ βουλομένῳ ἐπιτρέπει



τὰ νόμιμα) ἐμαρτύρει τὸ εὐσεβὲς καὶ τὸ ἀγαθὸν⁵ τοῦ εἰς ὃν παρείχετο ἀδεια, κατὰ βουλῆσιν νὰ προσέληνῃ εἰς τὸ ιερὸν ἐπιτελεστής.

Τοιουτορόπως δὲ καὶ ίπτο ἀλληγ ὅψιν, τὴν οἰκονομικήν, ἡσφαλίζετο εἰς τὸ ιερὸν καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ λατρεύοντας ἡ συμπλήρωσις τῶν θυσιῶν, ἐπιθαρρυνομένου τοῦ εὐλαβοῦς ζήλου τῶν προθυσάντων, θπατικούς, παρὰ τὸ ὑπωασθόποτε δαπανηρὸν τοῦ ἔργου, προσέργωντας εἰς τέλεσιν καὶ τῆς ὑστέρας θυσίας.

'Ἐπιτελεοῦντες ἀπὸ Λυκούργου τοῦ ἡγέτορος ἡσαν ἡμῖν γνωστοὶ οἱ τῷ ἐπιτελεώματι, — ὡς ἐλέγετο «τὸ ἐπὶ πᾶσι θυμόνενον μπέρ τοῦ ἐπιτελεῖς γενέσθαι τὰς πρότερον θυσίας», — πληροῦντες δὲν τὸ κατὰ τὰ ιερὰ νόμιμα ὑπαγορευόμενον. Αὐτοὺς τούτους ἔχομεν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπιτελεστάς⁶.

* *

Λύσις τοῦ γρίφου.

Μετὰ τὰ προεκτεθειμένα, ή ἐπιγραφὴ ἀναγινωσκομένη ὡδε·

«Ἐνοκράτεια Κηφισῷ ιερὸν ιδρύσατο καὶ ἀνέθηκεν | ξυμβώμοις τε θεοῖς διδασκαλίας τόδε δῶρον, Ξενιάδου θυγάτηρ, καὶ μήτηρ, ἐκ Χολλειδῶν | θύειν τῷ βουλομένῳ ἐπιτελεστῶν ἀγαθῶν»

τεχνολογεῖται ως ἀκολούθως·

Ἐνοκράτεια Ξενιάδου θυγάτηρ, ἐκ Χολλειδῶν, καὶ μήτηρ,

Κηφισῷ ξυμβώμοις τε θεοῖς
ιερὸν ιδρύσατο, καὶ ἀνέθηκεν
διδασκαλίας τόδε δῶρον·

θύειν τῷ βουλομένῳ ἐπιτελεστῶν ἀγαθῶν.

Δεικνύει δ' οὕτω τὴν Ενοκράτειαν ιδρύτριαν τῷ

τὸ ισοδύναμον τῶν δρων ἀμάθος καὶ εὐσεβής καλλιον παντὸς ἄλλου δεικνύει τὸ ἐπόμενον χωρίον τοῦ ἡγέτορος Λυκούργου ἐν τῷ κατὰ Λεωχράτους (96). «Οὐεν δὴ καὶ ἔξιν θεωρῆσαι καὶ τὸ θεῖον, διτοις ἀνδράσι τοις ἀγαθοῖς ἐμενῶς ἔχει. Λέγεται γάρ κύκλῳ τὸν τόπον ἐκείνον περιφρήναι τὸ πῦρ καὶ τοιθῆνα τούτους μάνους, ἀρ' ἄν καὶ τὸ χωρίον ἔτι καὶ τὴν προσαγορεύεσθαι τῶν εἶνεσθῶν χῶρον».

Τελοτῆς καὶ ἐπιτελεστῆς ἴντασθα ὁ ἀπλοῦς θύτης, ὅλως διάφορος τοῦ κατείδηνον ἀξιόματα τελεστοῦ, ιερέως, ματαγγωγῶν, ματραγύρτου κατ. — Τέλος δὲ τὴν θυσίαν (Ἀθηναῖον Β' 12 (40)). — Προσελής θυσία καὶ προτέλεια ποιεῖν (Ἀθην. Θ' 18 (376) Ι' 58 (441-2). Προτέλεια ('Ἄρποκρατίων). — Επιτελεοῦν καὶ ἐπιτελεσθα (Άρποκρ. καὶ Σουΐδας). — Επιτελῆ (Σουΐδας). — Επιτελέομα, ἐπιτελεσθα, ἀριέρωσις ('Ησύχιος). — Η λέξις ἐπιτελεστῆς ἀπαντά παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τῆς Δυκούφρονος 'Ἀλεξανδρας.